

Fluistering
gedichten

Theo Aalberse

Fluistering
gedichten

Theo Aalberse

Voor Marca

2008

Fluistering gedichten – derde druk, november 2009

*Je lief gedoe had alles weer zo goed gemaakt.
De tafel met de thee,
de vaas met blauwe bloemen.
Je hand die blauwe bloemen had geplukt.
Het was teveel, te vol, zodat ik opstond
en naar het koele buiten ging.
Bij het teruggaan
de vertrapte klapprozen
als bloedvlekken in het gras.
Alsof er iets verschrikkelijks was gebeurd.*

*De oude foto's glijden door mijn handen.
Ik staar verbijsterd naar geluk van toen.
Toen jij er was als een julidag,
warm en loom.
En alles nam ik in bezit
als vanzelfsprekend eigendom.
Ik berg de foto's op
en zie mijn lege handen.*

Wat zou ik zijn zonder jou?

*Jij, die mij leerde zien
met de ogen van een valk.*

Hoe zou ik zijn zonder jou?

*Jij, die mij leerde luisteren
met de oren van de lynx.*

Wie zou ik zijn zonder jou?

*Jij, die mij leerde lachen
als de clowns.*

Nu weet ik wie ik ben zonder jou.

Jij, die mij leerde huilen als een kind.

*Voor alles kan ik woorden vinden.
Voor de gele toverhazelaar.
Voor de zoveelste Scarlatti-sonate.
Voor de wachtende ezels
met de droevige ogen.
Maar door jouw starre grijns,
vol van vrieskou
ben ik met stomheid geslagen.*

*Als zwarte klodders
zitten de kraaien in de kale bomen
en wachten.*

*Ik sluit het gordijn.
Dan vind ik alleen mijzelf,
en voor de deur
hoor ik voorbij gaande voetstappen.*

*Zoals jij naar de zomertuin kijkt
en de namen van bloemen noemt ~
Ik zou willen dat ...
Zoals jij de wolken als opgejaagde
kinderzielen ziet ~
Ik zou willen dat ik ook ...
Zoals jij zonder angst luistert
naar de huilende honden ~
Ik zou ook willen dat ...
Zoals jij met gesloten ogen wacht
op een woord van mij.
Ik zou willen dat mijn stem klinkt
en de wind mijn woorden meeneemt
naar het geruis van de stilte.*

*Na de nacht liepen wij het zonlicht in
dat als een felle slag in onze ogen viel.
Jij gaf mij namen die ik niet droeg.
Ik maakte jou tot wie je niet was.
Als een mantel van ijs liggen de leugens
om mijn schouders.
Zoveel bloemen voor niets gebloeid.
Zoveel onnodig vogelgezang.
Het pad terug is nog zo lang.
Het scherpe grind verwondt mijn voeten.*

*In een hoge kathedraal
zou ik willen zijn
en een ijle zangstem horen.
Daarna de oude stilte,
de knak van droog hout.
Het ademloos zijn.*

*Zo stil is de kamer om mij heen
alsof alles slechts een kille vraag is.
Boeken worden niet gelezen.
Muziek kan hier niet klinken.
Ik roep keihard om mijn stem te horen.
Dan weer is de stille kamer om mij heen.
In deze huivering herken ik mijzelf niet.*

*t'Is dat nog steeds de brug er was
waar jij een lied van Foster zong
van Jeanie with the light brown hair.
Ik had de plek niet meer herkend
want alles was nu anders.
Het hek was weg waar wij de schapen voerden.
Wij stonden daar, onwennig,
die aarzelende aanraking.
't Was vrede en 't was rust.
Er zijn geen bruggen terug.*

*Het lang verwachte is nu heel dichtbij,
zo broos dat ik niet durf te ademen.
En grijze wolken schuiven nader
als bodes van een kwaad gerucht.
Eén woord en alles sluit zich om mij heen.
De regen maakt een eind aan alle warmte.
De plassen rond mijn voeten
zijn vijvers vol van spijt.*

*Er was een spoor dat ik moest volgen
dat over hoge drempels ging.
En achter mij het zwart geluid
van dichtklappende deuren.
Het zoeken naar de stille velden
met hier en daar een bloem
of enkel kleur is al genoeg
en water, als het maar stroomt
door het doolhof van mijn denken.*

*De nacht is zo zonder vogels.
De honden roepen mijn naam.
De straat met vele lichten is stil
als een plotseling geëindigd feest.
De wind heeft mij herkend,
bonkt op de broze ruiten.
Nu kijk ik om mij heen
en weet niet wat te doen.
Jij zit daar en sluit een boek.
Je vraagt: Wat nu?
Ik blijf het antwoord schuldig
en ook de honden zwijgen.*

*Ik heb zo lang gezocht
om het terug te vinden.
Het zoeken in de drukke straten
en op de oude treden van een bemoste trap
die naar de vijver daalt
naar 't water dat bleef zwijgen.
En in een crypte van een kerk
met grijze epitafen.
Ook op het voorjaarsveld
dat rood was van pioenen.
Nee, nergens was het bleek geluk.
Maar overal oude gedachten
die ik niet meer denken wil.*

*In de trage wintertijd
van eenzaamheid en wachten,
de dagen kort, slechts enkele uren,
de nachten zwart en sterrenloos
met wolken, als een laag plafond,
de bomen kaal, als uitgekleed,
de bermen grauw en dof
alsof hier nooit iets bloeide.
Dan denk ik aan waar jij van sprak,
dat alles goed zou komen,
van warmte en geborgenheid.
Ik zal dan kijken in het blauw.
En in de schittering
krijg ik de eerste zonnekus.*

*Eindelijk beseft ik hoeveel gevoelens
ik ter wereld bracht.*

*Zij vragen naar en rustplek
bij bomen op een windstille dag.*

De gedachte aan bermen, geel van boterbloemen.

De herinnering aan tranen in een drukke straat.

*Maar steeds weer draag ik alles met mij mee
als klokken die maar blijven beieren.*

*Ik hoor een huilend kind
dat nog aan alles moet beginnen.*

*Het is bladstil
en alle vogels zwijgen.*

*Als naar een lange rij
zie ik terug op wie ik liefhad.
Die met de ogen die blauwe woorden spraken.
Die met de goddelijke glimlach.
Die met de kozende handen.
Die met de stem die troosten kon
en mijn gedachten wisten te lezen.
En jij die wegging
met de gedwongen glimlach.
Jij, die na de gesloten deur
de tranen niet bedwingen kon.
Als het voorbij is
besef ik wat gelukt is.*

*Soms woon ik in een koude steenwoestijn.
En ik verlang naar de lente
als een blauw lied dat klinkt
over groene weiden
met de vlekking van bloemen.
Waar de schuldeloze lammeren
hun jeugdfest vierden.
Welke zal, als zondebok verjaagd,
mijn woestenij bereiken?
Ik zal hem koesteren
met alle warmte die er nog is.*

*Met vriendelijke groeten
was de enige waarheid.
En soms een kort gesprek,
een opgestoken hand, die zwaaide.
Daarna omgaf ik je met gedachten
en illusies die als niet aflatende tonen
van een lied al het andere tegenhielden.
Als was ik mijn eigen prooi.
Want dit alles heb ik nooit gesproken.
Cipier ben ik en ook gevangene
en ik bewaak mijn eenzaamheid.*

*Elke dag zijn alle plekken mijn decor
waarin ik mijn rollen speel.
In mijn kamers of op straten
in een tempel en op markten.
En steeds wissel ik van rol.
Soms wijs en dan clownesk,
als een god of lucifer.
Maar bij ons wankele samenspel
is alles overbodig.
Dan ben ik weer mijzelf. Maar wie?*

*Mijn gedachten heb ik opgeborgen
samen met mijn hart en ziel
zodat ik leeg zou zijn.*

*Misschien dat iemand mij zou vinden
die mij anders zou doen denken
en mij wees op nieuw geluk.*

Maar geluk is niet te kooien.

*Het is altijd van weleer
met de zon en wijn van toen.*

*Zoals de merel stopt met zingen
wanneer mijn hand hem vangen wil.*

*Tot de dag waarop mijn warm kloppend lijf
verandert in een ding,
wil ik één maal nog bedenken
waarom ik van je handen hield.
Eén maal nog je wang voelen
en de welving van je schouder,
waar zo volmaakt mijn hoofd in rustte.
Nog één maal je gebaren zien
en je weifelende gaan.
Je laatste bange glimlach.
Wat ik dan nog geven kan
zijn bloemen die ik plukte
aan de oever van de Styx.*

*En nu, overal de rijpe vruchten.
De zwartblauwe druiven
en de geelrode appels.
Hoe wandel ik hier in de oranje zonnearmte
over velden, langs de greppels
met gestorven hout, de laatste lissen.
Het blatend schaap
dat mij zo zorgelijk groet.
De ezel kijkt mij na
en lacht mij balkend uit.
De bomen vol van roestig rood
lijken nu veel wijzer.
Nog zoveel vragen zonder antwoord
en steeds weer wachten
op de witte bloesems,
naïef en zo uitbundig.*

*Het huis is leeg
en ik kijk om mij heen
naar alle kale plekken
waar alles wat mij lief is heeft gestaan.
En ik, ik sta hier als een wanklank
in angstaanjagend koorgezang
van mensen die ik kende.
Ik moet hier weg
en zoeken naar het veld
door klaprozen gevlekt.
Waar ik wat regels schrijven kan
en zoekgeraakte woorden
of enkel de gedachte
aan een gestameld, troostend woord.*

